

meldelse til Aktieselskabs-Registeret. Ogsaa denne Bestemmelse hilser jeg i høj Grad med Glæde. Det er saa unaturligt, at et Selskab ligger inde med egne Aktier, at det i Virkeligheden ganske forrykker det oprindelige Billede af Selskabet. I Virkeligheden er egne Aktier i Selskabets Beholdning jo uden Værdi for udenforstaaende. Jeg er her ganske uenig med Dampskibsrederiforeningen, der Side 90 i Bilaget (Tillæg A. Sp. 4705) siger følgende, som jeg gerne vil oplæse: „Det ses ikke rettere end, at Dispositioner af denne Art meget ofte kan være fuldkommen legitime og nyttige, og det synes derfor at maatte være tilstrækkeligt at opretholde den nuværende Regel om, at Anmeldelse skal ske til Aktieselskabs-Registeret og de købte — eventuelt tillige de belaante Aktier — optages som en særlig Post i Regnskabet.“ Det forekommer mig, at den Begrundelse, der her gives, ikke er saa stærk, at den vejer noget ved Siden af det, der er det uheldige i Forholdet.

§ 29 handler om Regnskabsaflæggelsen, og ogsaa her har den højtærede Minister som Ordensregler foreslaaet en Række Bestemmelser, som jeg hilser med megen Glæde. Det foreslaas saaledes, at der i Regnskabet skal gives Oplysning om paatagne Kautionsforpligtelser og om Garantier. Det er nærmest ufatteligt, at dette ikke tidligere har været forlangt — det er noget saa selvfølgelig; Kautionsforpligtelser og Garantier vejer saa tungt til Skade for Selskabets Status, at man absolut bør give Aktieejerne Oplysning om, hvad man i saa Henseende har paataget sig. Det forekommer mig ogsaa at være rigtigt, at det bestemmes i Loven, at Ejendomme i Aarsregnskabet skal opføres ikke til Ejendomsskyldværdi, men til den bogførte Værdi med samtidig Angivelse af Ejendomsskyldværdien. Endvidere finder jeg det rigtigt, at de Omkostninger, der opstaar ved Stiftelsen, eventuelt den saakaldte „Goodwill“, skal opføres paa en særlig Konto og skal afskrives i Løbet af højst 5 Aar. Det drejer sig her om et Forhold, hvor der ikke foreligger noget haandgribeligt, tilstedeværende Aktiv, men kun en almindelig Vurdering af, hvad en saadan Forretning er værd som Forretning, og ogsaa paa dette Omraade forekommer det mig, at Aktionærerne har Krav paa, dels at Forholdet oplyses, dels at Afskrivning tilendebringes i ret begrænset Tid, f. Eks. i Løbet af 5 Aar. Endelig skal der ogsaa gives Oplysning om egne Aktier og om belaante egne Aktier, hvad der falder ganske i Traad med de

Betragtninger, jeg før fremsatte om Begrebet „egne Aktier“. Det forekommer mig, som sagt, at disse Bestemmelser om Regnskabsaflæggelse danner et udmærket Grundlag. De gaar jo først og fremmest ud paa, at et Aarsregnskab ikke som Aktiver maa indeholde saadanne fiktive Værdier som Beholdning af egne Aktier — der bliver endda nok, der kan skjules paa et Regnskab, nok, der kan blive til Skade for Aktionærerne, ogsaa til den anden Side, f. Eks. ved at Regnskabet er gunstigere, end Aktionærerne tror. Hvis der f. Eks. er skjulte Reserver, som for øvrigt er dejlige og fortræffelige at have. Det kan ikke nægtes, at der her er Omraader, hvor Bestyrelse og Direktion kan sidde inde med en Forhaandsviden, som de menige Aktionærer ikke har, og som de kan udnytte til Gunst for sig selv og til Skade for Aktionærerne.

Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Tantieme. Der er om Tantiemebetaling givet en Række Bestemmelser i § 30, 1ste Stykke, hvor det forekommer mig, at man i nogen Grad har sammenblandet Begreberne Tjener og Ejer paa en Maade, som ikke er helt rigtig. Jeg finder det ganske naturligt, at der træffes Bestemmelser som dem, der er foreslaaet her med Hensyn til Ejerne, Ejernes Repræsentanter, altsaa Bestyrelsen, men jeg finder dem ikke anvendelige paa Tjernerne, paa Direktionen. Jeg kommer her til at tænke paa det gamle Refræn: „Hvad kommer det mig ved? Hvad kommer det Dig ved? Hvad kommer det os ved? Ikke Spor!“ Hvad har Lovgivningen, hvad har Samfundet dog med det at gøre, hvad et Selskab vil betale sin Direktør i Løn, hvis han gør Fyldest? Og det er dette, Bestemmelsen drejer sig om. Lad os tage det Eksempel, at et Selskab er kørt sønder og sammen, fordi dets Direktør var uduelig; det lykkes saa Selskabet at finde en flink Mand, der ved, hvad han er værd, og som siger: Jeg skal gerne paatage mig at føre Selskabet frem igen, men jeg vil have en Del af Udbyttet, hvis det virkelig gaar godt! Da efter Forslaget Tantieme ikke maa betales til ham, før der er sket statutmæssige Afskrivninger og Henlæggelser, vilde man i visse Tilfælde ikke kunne stille denne Mand saaledes, at han fik Andel i det Overskud, som han indtjente. Dette, synes jeg, er ganske unaturligt, og jeg er paa dette Punkt i fuld Overensstemmelse med nogle af de Organisationer, som har udtalt sig om Spørgsmaalet, bl. a. Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri. Jeg vil derfor henstille til den